

Bartłomiej Majzel

Pesnik, rojen leta 1970. Živi in dela v Katowicah. Objavljal je dve knjigi: *Črvivost* (1997) in *Smuk* (2001). Bil je nominiran za nagrado revije *Polityka*. Objavljal je v mnogih revijah na Poljskem. Njegove pesmi so bile prevedene v slovenščino in angleščino.

Dama

opazujem polomljeno garnituro
gledam ozračje nočnega državnega udara na komarje
in lovljenje metuljev

zjutraj sem našel ostanke figur v predalu
in še enkrat bi rad obnovil
to vojno na šahovnici.

nekaterih pravil se spomnim:
ne morem se premikati nazaj
ne morem prek polj A1 in H8
če ne bom udaril bom izgubil življenje
a kaj če ga žrtvujem?

namesto da stojim ure in ure na mrazu
in goltam tabletko vetra
namesto da čakam na tovornjake ki bi me še letos
zapeljali na jug
bi lahko prespal nekje
kamor ne bi segla svetloba teh utripajočih luči.

toda čemu mi bodo sanje brez prividov?

kaj bom potem rekel drugim ženskam
in moškim

katere barve? katere poteze figuric?
več tednov sem se poskušal vrniti
nemara proti središču ali spet tja

če se govori o vrnitvi se je treba resnično vrniti.
kaj nam bo sicer pomagalo lažno hrepenenje?

Prva nepornografska pesem

Vso zimo sem v zvezek risal ženske
ki sem jih potem razstavil po sobi kot akademski slikar
nekaj ur sem jim govoril kot minister
z vznesenim glasom. potem sem jih s stopali
božal po narisanih podbradkih in prsih.

Upodobljene ženske so se ob koncu dneva
začele prevračati vznak.
večer nas je zasačil med glasnim stokanjem
v prav takšnih drhtečih položajih
kakršne sem – za njih ne vem –
razbiral iz stisnjenih ust.

Moja pohajkovanja

tako pač mora biti
bližajo se prazniki in najbrž spet nihče
ne bo opazil da se je zgodil čudež –
zobje mi niso izpadli.
nihče mi ni pljunil v obraz.
prečkal sem ulico in uspelo mi je.
tekkel sem na vlak in pritekel sem.
na ženske sem gledal kot na češplje.
med zasledovanjem upognjene veje sem spremenil smer
pa vendar se še vedno zavedam
da tako pač mora biti.

Ljudje se razhajajo
porivajo svoje trebuhe v velike vlake
ki bodo izginili za prvo tančico smeha.
a saj se pravzaprav nič ne bo zgodilo

čeprav se bo zgodilo veliko.
ti in tvoje molčeče prsi.
reka in njeno mršenje lasišča.
muha in komar.
skupaj in ločeno.
umetnost biti srečen s samim seboj.
po številu eden. količinsko sam.
v prvi osebi ednine.
a tako pač mora biti –
beseda potem krik ki vedno pride pozneje in nikdar hkrati
obstajati mora upor da bi napočila sprava
in biti mora jeza da bi se rodila ljubezen.

Kraji kjer sanjajo ščurki

ta naša žaltavost. telesa so nameščena v mrtvo grenkobo.
žaltava drevesa se skrivajo pod skorjo.
trpko se je namakati v spominu.
spomin pa je povorka imen:

tu je živel premisl
tam je visel karol
tako se je parila agnieszka
tu ga je žlampal viktor
tukaj pa je najbrž kavsala małgorzata
tam o prav tam se je bogomil poskušal ljubiti z aldono.

in tako se tresemo pijani. tresemo se osamljeni.
naših imen niso vzeli. naša imena so prazna kot garaže.
treba je žaltavo vzdržati. zasesti celo deželo.
ki se ne bi smela upirati.

Naj povem da sem preveril.
vse mrtve kraje.